

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **J. O.**

skazanego za czyn z art. 200§1 k.k. w zb. z art. 199§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 15 marca 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 383/20,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt XIV K 153/18,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 16 lipca 2020 roku sygn. akt XIV K 153/18 skazał J. O. na karę 4 lat pozbawienia wolności, orzekł zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej na okres 4 lat oraz orzekł zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł na rzecz pokrzywdzonego.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 23 czerwca 2022 roku sygn. akt II AKa 383/20 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. rażąco naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak w uzasadnieniu Sądu odwoławczego rzetelnego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów zawartych w środku odwoławczym, bowiem Sąd odwoławczy wyłącznie ogólnikowo odniósł się do stawianych przez obrońcę zarzutów, w szczególności dotyczących wiarygodności świadków M. K., K. F., M. F. i E. O. podczas gdy zgodnie z wykładnią art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy winien ustosunkować się do każdego z podniesionych zarzutów oraz wykazać konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za trafne bądź też bezzasadne, co spowodowało naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. bowiem na podstawie sporządzonego uzasadnienia wyroku nie sposób dokonać oceny prawidłowości sposobu rozumowania Sądu II instancji, który „na siłę” stara się uwiarygodnić zeznania M. K., na kanwie pozostałych dowodów, uzupełniając relacje w sposób nie wynikający z akt sprawy, w związku z tym trudność powoduje ustalenie czy ocena dowodów dokonana przez Sąd II instancji nie przekraczała zasad swobodnej oceny dowodów, prowadząc do ich dowolnej oceny,
2. rażąco naruszenie prawa procesowego, tj. art. 446 § 1 k.p.k. w zw. z art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zakwalifikowanie pisma oskarżonego J.O. jako stanowiska w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wezwania oskarżonego do uzupełnienia braków formalnych, co spowodowało naruszenie prawa oskarżonego do obrony wynikającego z art. 6 k.p.k. a jednocześnie zwalniało Sąd odwoławczy z obowiązku szczegółowego ustosunkowania się do podniesionych zarzutów przed ustosunkowaniem się do treści apelacji oskarżonego J. O., poza ogólnym stwierdzeniem iż na Sądzie nie ciążył obowiązek odnoszenia się argumentów zawartych w tym piśmie, a za celowe uznano jedynie wskazanie, że nie przekonały one Sądu odwoławczego, iż wydany wyrok jest błędny,

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku II Wydział Karny,

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535§3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 519 kpk kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Na wstępie rozważań zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W orzecznictwie zasadnie podkreśla się również, że możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie może więc służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 roku, IV KK 276/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

W kontekście wskazanych uwarunkowań prawnych kasacji uznać należy, iż stawiany przez skarżącego w pkt. 1 kasacji zarzut obraży art. 433§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Ponadto z treści tego zarzutu wywnioskować można, iż skarżący oczekuje dokonania ponownej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, kwestionując poczynione w sprawie ustalenia faktyczne zarówno przez Sąd odwoławczy jak i Sąd pierwszej instancji, co w świetle obowiązujących przepisów prawa jest niedopuszczalne. Sąd Najwyższy bowiem nie dokonuje ponownej kontroli orzeczeń pod kątem oceny dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, których kwestionowanie na tym etapie postępowania jest niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn akt III KK 469/21).

Należy wskazać, że naruszenie przepisów art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. następuje wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozważy w ogóle podniesionych w apelacji zarzutów, tzn. nie odniesie się do nich, bądź gdy odniesienie to jest pozorne i nie ma charakteru merytorycznego, co w sprawie niniejszej nie nastąpiło.

Zaznaczyć należy, że zarzucanie naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. jak i art. 457 § 3 k.p.k. nie może sprowadzać się wyłącznie do krytyki wyroku sądu odwoławczego bowiem zdaniem autora kasacji skazany zarzucanego mu czynu nie popełnił.

Analiza przedmiotowej sprawy w kontekście obrazy tych przepisów, prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy, wbrew twierdzeniom skarżącego, w sposób rzetelny i merytoryczny rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, co jednoznacznie wynika z treści bardzo obszernego i szczegółowego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Zasadnie stwierdzono w nim, że wniesiona apelacja obrońcy skazanego nie wykazała dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji takich uchybień, które skutkowałyby uznaniem dokonanej przez ten Sąd oceny materiału dowodowego za dowolną w zakresie winy skazanego. Sąd odwoławczy wprawdzie uznał za zasadne i konieczne przesłuchanie świadków M. F. i K. K., dzieląc w tym zakresie zarzuty obrońcy skazanego i dopuszczając tym samym na etapie postępowania odwoławczego dowód z przesłuchania tych świadków. Niemniej jednak Sąd ten po przesłuchaniu wymienionych świadków zasadnie uznał, że zeznania M. F. należało ocenić jako niemające wpływu na treść zaskarżonego wyroku, zaś odnośnie zeznań K. K. również trafnie wskazał, że „świadek nie przekazał Sądowi odwoławczemu informacji, które podważałyby ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji”. Sąd Apelacyjny dzieląc zatem ocenę dowodów i ustalenia będące udziałem Sądu I instancji, odniósł się do wszystkich okoliczności ustalonych w toku postępowania dowodowego, w sposób szczegółowy i wnikliwy analizując przeprowadzone w sprawie dowody, uznając zasadnie, że dowody te zostały ocenione z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k. jak i z poszanowaniem zasady określonej w art. 6 k.p.k.

W świetle powyższej argumentacji za chybione uznać zatem należy zarzuty obrazy art. 5§2 k.p.k. jak i art. 7 k.p.k. Jednocześnie podkreślić należy, że podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości co do winy oskarżonego bądź powinien takie powziąć, a nie gdy wątpliwości takie są zgłaszane przez stronę postępowania. Innymi słowy, o naruszeniu tego przepisu można mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie

ich na korzyść oskarżonego, co w tej sprawie nie miało miejsca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2021 r., sygn. akt IV KK 726/19, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV KK 415/20).

Odnosząc się zaś do zarzutu z pkt. 2 kasacji obrońcy skazanego wskazać należy, że pismo skazanego nie zostało potraktowane jako apelacja i tym samym skazany zasadnie nie został wezwany do uzupełnienia braków poprzez przedłożenie apelacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę, niemniej jednak pismo to nie zostało przez Sąd odwoławczy pominięte w dokonanych rozważaniach. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku wskazał bowiem, że argumenty zawarte w tym piśmie: „nie przekonały one Sądu odwoławczego, iż wydany wyrok jest błędny, zwłaszcza gdy nie dawały podstawy do stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 439§1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.”. Jednocześnie wskazać należy, iż prawo skazanego do obrony nie zostało naruszone, bowiem w toku postępowania sądowego był on należycie reprezentowany przez obrońcę, który również w jego imieniu wniósł apelację od wyroku Sądu I instancji. W tym zakresie należy również w pełni podzielić argumentację prokuratora zawartą w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, który odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego podniósł, że pismo skazanego, zatytułowane apelacja nie może wywoływać skutków co do wskazanych tam zarzutów, bowiem w sprawie została już wniesiona apelacja przez obrońcę skazanego, tym samym takie pismo winno zostać potraktowane jako uzupełnienie apelacji. Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wynika wprost, że Sąd odwoławczy miał na uwadze zawartą tam argumentację przedstawioną przez skazanego, tym samym Sąd ten nie dopuścił się rażącego naruszenia przepisów art. 446§1 k.p.k. w zw. z art. 120§1 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k., na co bezpodstawnie wskazuje skarżący.

Z tych względów, uznając, że wszystkie stawiane przez skarżącego zarzuty są całkowicie bezzasadne, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl art. 636§1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

at